

Személyes levél. Pál „igaz fiamnak”, „szeretett fiamnak” szólítja Timóteust, aki „mint atyjával a gyermek” (Fil 2,22), úgy szolgált vele. „Kipróbált ember”, de neki is szüksége van tanításra, buzdításra.

Tudnia kell, hogy a szolgálatát (az efezusi gyülekezet vezetését) Istentől kapta. Pál volt az, aki mellett felkészülhetett, és aki „továbbadta” neki az elhívást. – Ezért nem lehet félénk, nem engedhet azoknak, akiknek nagyobb a hangjuk a gyülekezetben, akik korukra, tapasztalataikra, bölcsességükre hivatkoznak. De ugyanezért nem lehet elbizakodott sem: Istennek felelős azért, hogy hogyan vezeti a gyülekezetet, nem a saját „logikája”, érzései, véleménye alapján kell tanítania, vezetnie, hanem Isten vezetése alatt. El kell kérnie a bölcsességet, hogy „jól kormányozza Isten népét” (2Krón 1,10) – a gyülekezetet.

Ennek a bölcsességnek az alapja az istenfélelem, ragaszkodás Krisztushoz, ragaszkodás az evangéliumhoz. Amikre Pál tanítja Timóteust, pl. milyenek legyenek a gyülekezet tisztségviselői, hogyan ismerheti fel a tévtanítókat, annak is ez a lényege: féljék Istent, dicsőítsék Őt az egész magatartásukkal, ne saját „törvényeket” kövessenek, amikkel csak azt lehet elérni, hogy felnézzenek ránk – mert nem ránk kell felnézni, hanem Jézusra. De minket figyelnek, ezért fontos, hogy Krisztusra mutassunk azzal, ahogyan élünk és ahogy beszélünk. Timóteus a gyülekezet pásztora, ahogy ő él, azt tekinti példának a gyülekezet. Minket is példának, mércének tekintenek – fontos, hogy Ki a mércénk nekünk.

„Te pedig” – előtte olyanokról beszélt, akik a gyülekezetben vannak és ott zavart támasztanak. Akár pénzt akarnak szerezni, akár csak a tekintélyüket akarják növelni. – Ma: népszerű „sztár” igehirdetők; vezetők, akik arról beszélnek, hogy a „keresztény értékek” fontosak nekik, mert ezzel meg tudják szerezni a hívők támogatását. „Vitakozásokban és szóharcokban szenvednek” – szenvednek, mert nem Istenhez igazodnak, ezért nincs bennük az a békesség, amit az Ő vezetése adna. „De az Úr szolgálja ne viszálykodjék” (2Tim 2,24).

„Te pedig, Isten embere, menekülj ezektől”. Nem felejtheted el, hogy ki vagy: Isten embere. Az ŐSZ Mózes, Dávidot, Illést, Elizeust és más prófétákat nevez így, az ÚSZ egyedül Timóteust: 1Tim 6,11; 2Tim 3,16. „Isten embere” próféta, akinek Istent kell képviselnie, nem keveredhet bele emberi harcokba. Nem vitával kell legyőznie a zavartámasztókat, hanem azzal, hogy következetesen Krisztusra mutat, Őt jeleníti meg. A beszédében is Őrá kell mutatnia. Azt kell hirdetnie, amit Isten Igéje mond az adott helyzetben, ami valóban válasz arra a kérdésre. – „Kövesd az igazság(osság)ot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, az állhatatosságot, a szelídséget”, mert akkor leszel betöltve, „átítatva” Krisztussal, az Ő természetével, és ekkor fogod tudni jól végezni a szolgálatodat, felelni azokért, akiket Isten rád bízott.

„Harcold meg a hit szép harcát”: ebbe a harcba Isten hívott el. Ez önmagam legyőzése: a saját igazságomé, a kívánságaimé. Harcolnom kell azért, hogy akik vitáznak, ellenségesek, azok ne velem (a természetemmel) találkozzanak, hanem Krisztussal. Azért, hogy „Ő növekedjen, én pedig alább szálljak”. – Isten hívott el az örök életre, itt az a feladatom, hogy ezeken a harcokon keresztül is „fussak egyenest a cél felé”.

„Vallást tettél sok tanú előtt”: hívők előtt is, akik ugyanezt az elhívást kapták, és erőt ad az, hogy nem vagy egyedül. De bizonyosságot tettünk hitetlenek előtt is, akik figyelhetnek: mi lesz abból, amit elmondtunk...

Az Úr Jézus is bizonyosságot tett – még Pilátus előtt is. Jn 18,36–37. „Az én országom nem e világból való... aki az igazságból (valóságból) való, hallgat az én szavamra.” Az Ő országába

hívott meg Isten, és aki „az igazságból való” (újonnan született, ill. megnyílik), az hallgat rá, és követi.

„Tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul”: „az Ő parancsolatai nem nehezek” (1Jn 5,3), mert új életem van, és Krisztus Lelke vezet, tanácsol, mondja meg, merre menjek, mi a jó és a rossz, és biztat, hogy „iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz” (Róm 12,9).

Jézus Krisztus megjelenik „a maga idejében”, és „akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, ahogyan Ő is tiszta” (1Jn 3,3). Az a reménység, hogy meglátjuk Krisztus „nem e világból való országát”, és benne Őt magát, „akit az emberek közül (a földön) senki sem láthat”. Akit már most is dicsőíthetünk, mert elhívott minket erre, de elhívott az Ő örök dicsőségébe is.

1Tim 3,13

Mert akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak, és nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére.